

Pressemeddelelse.

Mine Damer og Herrer:

Alt for fortryllede duer og tørklæder, der uden debat dukker frem i fuldt flor, akkompagneret af ih og åh-bne munde, efterfulgt af manglende mæle, kendetegner en nordisk mester i magis publikumsmagnetiske myndighed Hans Ulrik – illusionist og behersker af alt, hvad der kommer ud af den blå luft.

Kraft og kugler, stærk mand med buler, i arm og i lår, en mand af i går. Og dog gentleman og fin, uddannet i Berlin, gift med et skår, der på et hængende hår, men uden balletten slår fejl, i det vertikale sejl, falder fra sjappen, til publikums klappen og pausens: ”Næh ve´ De hva´?- bedst var Bernd og Angelika. Det var kraft og elegance, i hårfin balance!” Mine Damer og ikke mindst den herre, som absolut skulle ud på toiletvognen midt under den smukke luftballet: Duo Roswing – Uddannet på statscirkusskolen i Berlin.

Milde mammon, en mimik! Og en finurlig fransk leg med El Diablo. Tilsat lattermasserende og elskelig leg med elektromekanik. At afsløre at der indgår motorcykel og campingvogn i denne lille, men faste franskmands fornøjelige soloshow, er ikke for meget. Ej heller når man så samtidig antyder, at alt fransk som regel er kendetegnet ved næsten ikke at være der - tænk blot på en 2 CV, et franskbrød eller franske fristelser. Mine damer, det her var skribentens egne sidespring, undskyld! Nu ikke for meget filosoferen. Den slags kan den Herre, som sidder og hælder alle sine popcorn ud i den pæne dames kavalergang, på tredje række, vist heller ikke rumme. Derfor tilbage til sagen. Glæd Dem, mine Damer og Herrer (den herre med popcornene undtaget). Må jeg have lov til at præsentere den, i ordets bogstaveligste forstand, spillevende Jonathan Thomas. Kald ham blot Jonas. Frankrig kan ikke gøre det bedre!

Danmark kan heller ikke gøre det bedre, end med netop Cirkus Krone, som værner om gode danske værdier som popcorn, savsmuld, nærvær, poesi, elegance og komik. Et storsindet lille cirkus, som godt kan sætte lyset under en skæppe, men som i stedet valgte at skabe Danmarks måske nok mindste, men til gengæld mest hyggelige cirkus. Et cirkus som, siden 1939, utrætteligt har plejet og pløjet sig gennem enhver alt for fredelig flække. Uden pauser!

For at give Dem, mine Damer & Herrer, en fortjent pause!

Med kærlig hilsen

Allan, der naturligvis atter pisker svedende efter poserende ponyer, og atter portrætterer den melankolske side af os selv, som klovnen Allando. I år i ulige kamp med en granvoksen kongepingvin.

Irene, der nok lader Allan trække i trådene i deres fælles marionetdukkeforestilling, men som ikke overlader de øvrige tråde til andres træk, idet hun ikke blot er cirkusdirektør og sprechtalmeister. Hun er ganske enkelt Cirkus Krone i kød og blod. Tilbage til 1939. Lidt afhængig af hvordan man regner. Det hed hendes far i øvrigt. Regner.

”Mine Damer og Herrer: Der er altid en sol bag skyen! Og om lidt er Cirkus Krone i byen!”